Vesi loiskuu rantakiviin, tuuli ujeltaa ja yksinäinen lokki kirkaisee. Kaiken päällä ja taustalla jyskyttää humiseva päänsärky. Auon happamalta ja ummehtuneelta maistuvaa suutani ja hieraisen silmiäni, ennen kuin päästän valon silmäluomieni taakse. Valo on raakaa ja tunkeilevaa, ja entisestään pahentaa päänsärkyä. Makaan lakanattomalla patjalla. Alasti, sikiöasennossa. Enkä yhtään tiedä missä. Ehkä jonkun kesämökillä. Lautaseinät, repeytyneitä sarjakuvalehtiä puisella lattialla. Lastenvuoteen, johon en edes mahtuisi suorana makaamaan, lisäksi huoneessa ei ole kuin avotakka ja puinen jakkara. Takan vastapäisellä seinällä sentään pieni hylly, jolla lisää sarjakuvia. Huonetta silmäillessäni tajuan, että minulla on aivan järkyttävän kylmä. Minulla ei ole mitään käsitystä kuinka olen joutunut tänne, tai kuinka kauan olen tässä maannut. Liikuttelen varovasti sormia ja varpaita. Tuntuvat sentään liikkuvan. Lämpötila ei voi olla montaa astetta plussan puolella, ja tuulenpuuskat livahtavat jatkuvasti seinälautojen välistä mökkiä hyydyttämään, sillä mökkihän tämä on. Ei mikään hyväkuntoinen, varmaan hylätty. Katto on vuotanut yhden nurkan tummaksi. On yksi ovi ja kaksi pientä ikkunaa, joista näkyy järvenselkää ja tummaa taivasta. Minun on niin kylmä, että pelkään menettäväni kykyni liikkua. Kuin olisin noussut avannosta, ja saunan ovi olisi loksahtanut nenäni edessä takalukkoon. Nousen kivistävin jaloin seisomaan, ja teen muutaman huojuvan haara-perushypyn. Se auttaa vähän, mutta varpaita ja jalkapohjia kihelmöi edelleen. Jatkan muutamalla kyykyllä, ja koitan etsiä pienen mökin nurkista silmiini jotakin käyttökelpoista, kuten vaikkapa tulitikkuja. Tulitikkuja ei näy, mutta sängyn alta silmiini osuu kumisaapaspari. Pienessä mökissä on joskus majaillut iso mies, saappaat ovat minulle monta numeroa liian suuret. Revin sarjakuvalehtiä riekaleiksi ja tungen silppua saappaisiin kuin lappalaiset heinää. Hyvä, oikein lämmin ja hyvä ratkaisu. Kaluni on tuskin koskaan syntymäni jälkeen näyttänyt yhtä pieneltä ja surkealta. Haaroihini vilkaistuani ymmärrän, että myös nilkkojen yläpuolinen vartalo olisi syytä verhota tavalla tai toisella. Mökki ei tarjoa kauheasti vaihtoehtoja, enkä jaksa uskoa, että mökin ainoa ovi johtaisi Stockan miestenosastolle. Siispä tarraan kohmeisin sormin patjaan, ja revin sen kumpaankin päähän reiät. Kangas on vanhaa, tummanharmaata ja paksua. Patjan sisus koostuu lumpuista ja varmaan myös hiirenpesistä. Sukellan alapään isommasta reiästä sisään patjaan, ja taistelen pääni saastaisten riepujen läpi vastakkaisesta reiästä ulos. Uudelleensyntymä hattivatiksi on täydellinen. Niin paljon kuin noista peniksiltä näyttävistä ja sähköllä käyvistä epeleistä pidänkin, en halua aukoa ovea hampaillani. Siispä nakerran kankaaseen vielä yhdet reiät sivuille, ja saan käteni kyynärpäitä myöten ulos. Ovi ei ole lukossa, vaan aukeaa suurieleisesti naristen. Vaapun design-asussani ulos. Huomaan olevani saarella, joka ei ole juuri mökkiä suurempi. Ehkä 50 kertaa 20 metriä. Isoa ja pientä kivikkoa, muutama haapa ja koivu. Lähes kaikki saaren multa on mökkipahasen alla, nurmikonleikkuu ei ole huvilan omistajan suurimpia kiinteistönhoidollisia haasteita. Saari näyttäisi olevan useamman sadan metrin päässä lähimmästä, kuusikkoisesta rannasta. Ainoat rakennukset, jotka saan tihrustettua silmiini, sijaitsevat vastarannalla. Ne ovat kilometrien päässä. Hypin ja pompin pihamaalla sen minkä asustukseni antaa myöden. Horkka on hellittänyt hiukan, mutta vilu palaa heti kun lakkaan liikkumasta. Jos en pääse täältä pois, palellun hengiltä. Mutta kuinka helvetissä olen päätynyt tänne?